

Březen

Tenhle projekt se stejně jako mnoho dalších věcí zrodil z vejce. Přesněji řečeno ze dvou.

Adrian vešel, právě když jsem o okraj pánvičky rozbila dvě vajíčka a hodila je na zpěněné máslo. Zezadu mě objal, přitiskla jsem se mu zády k hrudníku. Mžoural mi přes rameno na sporák.

„Děláš vejce?“ zeptal se, hlas ještě zastřený spánkem.

„Jak jsi to poznal?“ odpovíděla jsem a otočila se, abych mu dala pusku. „Vzpomněla jsem si, jak jsi říkal, že je máš rád, tak mě napadlo, že bych ti je mohla udělat.“ Rychle jsem vejce obrátila a pak jsem je shrnula z pánve na připravené máslové tousty.

„Ty jsi je udělala pro mě?“ podivil se Adrian a oči se mu překvapeně rozšířily.

„No,“ řekla jsem a položila talíř na stůl. Pak jsem si z linky vzala misku s jogurtem a vločkami. Utáhla jsem si pásek u žlutého froté županu a podívala se na něj.

„A ty si vejce nedáš?“ zeptal se a hleděl na svůj talíř s čím dál větším podezřením.

„Ne. Já na vejce moc nejsem.“

„Aha. Takže ty jsi udělala vajíčka jen pro mě.“ Panenky se mu začaly strachy rozšiřovat. „Jasně.“

„Šmarjá, jsou to jen vejce. Uklidni se. Nechceš podat pepř?“

Úplně jsem viděla, jak mu to v hlavě šrotuje. Z vajec se vylukou nedělní vycházky do starožitnictví, večere s jinými páry, seznámení s rodiči a žádost o ruku, pečlivě připravená svatba, tři uřvané děti, manželka s oteklymi kotníky a nakonec smrt jako vykoupení. V mozku se mu vejce spojila s různými věcmi, a to vesměs hrůzostrašnými.

Talíř vyluxoval během několika minut, vyskočil a vyrazil jak střela. Když si ve spěchu obouval boty, mumlal cosi o tom, že si musí pospíšet, aby se stihl podívat se svým spolubydlícím na fotbal.

Tak já jsem vyděsila chlapa vajíčky. Vystrašila jsem ho tak, že dal přednost fotbalu před sexem se mnou. To nevěstilo nic dobrého. Já i moje vagina přijdeme zkrátka.

Přítom to všechno začalo tak slibně. Loni v létě jsem se přestěhovala na Old Street, srdce plné nadějí. Že tohle stěhování z Portlandu do Londýna pro mě bude jako nový začátek, že spálím mosty po vztahu s mužem s širokou čelistí a něžným pohledem, kterého jsem opustila, že práce koordinátorky společenských akcí v Přírodopisném muzeu, kterou jsem vzala, povede k lepším a větším příležitostem, ale asi nejvíc mě lákalo, že si užiju spoustu báječného sexu s atraktivními Angličany, kteří se nebudou chtít vázat stejně jako já.

Inzerát na ten byt jsem zahlédla těsně před svým odjezdem z Maine a okamžitě jsem na něj poslala odpověď. Na fotkách vypadal nádherně – ložnice vymalovaná do světle žluté a všechn nábytek s bílou patinou. A lokalita podle Google Maps dokonalá. Majitelka, která ho pronajímala, se jmenovala Lucy a souhlasila, že mi ho podrží, než dorazím do Londýna, ale musela jsem jí poslat několik prosebných e-mailů a slíbit, že jí přivezu sklenici pomazánky Marshmallow Fluff.

Když jsem přijela na místo, trošku mě zklamalo, že to je spíš panelák než řadový domek ve viktoriánském stylu, jak jsem čekala. Ale zhluboka jsem se nadechla a stiskla zvonek. V hlavě jsem si přehrávala fotky toho pokoje z inzerátu. Z dlouhé cesty letadlem a změny času jsem byla úplně vyřízená a doslova jsem neměla kde složit hlavu, takže jsem si nemohla dovolit ten byt odepsat, aniž bych si ho alespoň prohlédla.

Otevřela mi Lucy. „Dobrý den, vy musíte být Lauren. Pojdte dál.“ Dostala mě srdečným úsměvem, modrýma očima a hlavou plnou neuvěřitelně blondatých kudrlin. Hned jsem měla z celé situace lepší pocit. Odvedla mě do přeplněné kuchyně a dala vařit vodu. Kuchyň moc neodpovídala designu, který jsem viděla na fotkách. Lucy se zjevně snažila interiér vylepšit, co to šlo – na lince stály květináčky s čerstvými bylinkami a růžové miskové váhy, ale úchytka od trouby visela v podezřelém úhlu a v laminátové plovoucí podlaze zela docela velká díra. Nebylo to úplně bydlení jak vystřižené z luxusního katalogu od Marthy Stewart.

Lucy zvedla konvici. „Kafe?“

Přikývla jsem.

„A jak ho máte ráda?“

„Nejradši úplně černé. Děkuju.“

„Nechápu, jak to můžete takhle pít. Já v něm potřebuju asi tak osm kostek cukru a dva litry mlíka. Hlavně dneska – mám strašnou kocovinu. No nic, mám radost, že jste tady a vypadáte normálně. Holka, co tu bydlela předtím, byla znovuzrozená křesťanka a vůbec nepila. Umíte si to představit? Když mi potřetí vyhlila všechen rum do dřezu, řekla jsem jí: Hodně štěstí, holka, ale tady už nebydlíš.“

Podala mi hrnek a já jsem si usrkla.

„Ukážu vám celý byt.“ Lucy mě vedla na krátkou, ale důkladnou prohlídku bytu. „Tohle je obývací,“ – obrovský hnědý koženkový gauč postavený uprostřed čtyř krvavě rudých stěn – „taky máme balkon,“ – betonová deska připlácnutá k boční stěně paneláku nahoře olemovaná ostnatým drátem – „tady je koupelna“ – ráj bakterií s průtokovým ohříváčem, z čehož mají Američani hrůzu – „a tohle by byl váš pokoj“ – holá matrace na kovovém rámu a zchátralá skříň z IKEA. Jedinou záchranou bylo okénko s úžasným výhledem na Londýn.

„Nevadilo by vám, kdybych se podívala i na váš pokoj?“ zeptala jsem se. „Jen abych si udělala představu o rozdílu ve velikosti.“

„Určitě! Omlouvám se, mám tam teď trochu nepořádek.“

Lucy otevřela dveře k sobě a – světe div se – byl tu skandální žlutý pokoj. Vypadalo to, jako by se tu vyřádil bytový architekt v romantickém stylu Laury Ashley – všechno v pastelových barvách, s květinami a pečlivě uspořádané.

„Vypadá to nádherně,“ vydechla jsem. „Dělám si naději, že bych mohla něco pěkného udělat i ve své ložnici.“ Spontánně mě napadl stylově omšelý industriální interiér a recyklovaná knihovna vyrobená ze starých lahví od francouzského vína. Rozhodla jsem se, že se podívám na Pinterest.

Lucy uhladila neviditelný sklad na starorůžové příkrývce. „Díky, zlato. Chce to jen koupit barvu, vyhrnout rukávy a trochu si s tím pohrát,“ odpověděla.

„Sedneme si v obývací na gauč a popovídáme si? Nemůžeme si tykat?“

Posadila jsem se na obrovskou pohovku a Lucy si přitáhla židli naproti mně.

„Takže, Lolo,“ řekla a usrkla si z hrnku. „Jak ses vlastně ocitla v Londýně?“

„Já jsem tady chtěla žít vždycky.“ Pokrčila jsem rameny. Snažila jsem se příliš nerozvášnit. Snila jsem totiž o životě v Londýně odmalička. Stěny dětského pokoje, o který jsem se dělila se sestrou, pokrývaly obrázky panoramat Londýna a já jsem hltala Beatles a britskou klasiku jako Monty Python. Londýn byl mou vysněnou zemí a mně se konečně podařilo vydrápat na anglické pobřeží jako trosečník, který přežil ztroskotání. Samozřejmě mi bylo jasné, že jsem se postavila za kormidlo lodi ke ztroskotání odsouzené a posledních pár měsíců jsem se řítila přímo na útes. Vzpomněla jsem si na Dylanův výraz, když jsem si balila kufry, a jak se tvářil táta, když mě vysazoval na letišti. Oba jsem rychle pomyslně odsunula někam do kouta, kde je nebylo vidět. Nebyla jsem připravená připustit, co jsem vlastně provedla, ani sama sobě, natož téhle prakticky cizí slečně.

Obrátila jsem se k Lucy se zářivým úsměvem. „Ty jsi někdy byla ve Státech?“

Chvilíčku se zasnila. „Ne, ještě ne, ale vždycky jsem se tam chtěla podívat. Jednou vyrazím!“

„Tak až ten čas nastane, ráda ti dám pár tipů.“

„Díky, zlato. A jak se ti daří na chlapské frontě? Máš přítele? A jestli ano, bude tady přespávat často? Je hlučný a dělá nepořádek?“

Zasmála jsem se. „Ne. Přítele nemám a ani v dohledné době neplánuju. Chci si chvíli užít, že jsem sama.“

„Díkybohu. Já jsem se právě s někým rozešla a zoufale se potřebuju uvolnit a oddechnout si.“

Spiklenecky jsem se na ni usmála. „Tak tohle klidně podepíšu. A jak to zatím jde?“ zeptala jsem se. „Nějaké zajímavé vyhlídky?“

Lucy smutně zavrtěla hlavou. „Je to špatný, zlato. Dokonce jsem hledala na Facebooku, jestli se třeba z nějakého bývalého spolužáka nevyklubal atraktivní chlap, co je zrovna sám, se kterým bych si mohla vyrazit.“

„To nezní moc dobře.“

Lucy ponuře zavrtěla hlavou. „Nezní. A jak to chodí v Americe? Určitě tam běhají spousty krasavců, jmenujou se Brad nebo Tyson nebo tak nějak, všichni jsou svalovci k sežrání. Vsadím se, že jsi chodila s hromadou krásných namakaných chlapů.“

Rozhodně se mi nechtělo rozebírat svoje americká dobrodružství. „Vlastně ani ne,“ pokrčila jsem rameny. „Tam je všechno kolem chození strašně upjatý a nainscenovaný. Musíš hrát podle pravidel jako třetí rande a tak. Život se točí kolem nekončného plánování, a když nemáš před třicítkou na prstě diamant velikosti grepu, vypadáš, že máš lepru nebo tak něco.“

„Děs.“

Přikývla jsem. „Docela to vyčerpává.“

„No, a teď jsi tady. Určitě spolu spácháme nějakou neplechu. Dvě volné kočky v londýnské mlze.“ Pak přejela očima moje ucourané rezavé vlasy, velkou vojenskou bundu, dřevěné úzké džíny a odrbané conversky. „Nejdřív bychom možná měly vyrazit do Westfieldu na nákupy...“

A bylo jasno. Pár cigaret na balkoně naše spolupachatelství stvrdilo a další den jsem se nastěhovala. Pak následoval bezpočet večerů strávených půjčováním bot, popíjením Jacka Danielse s kolou (já) a Bacardi s lehkou kolou (ona), tancováním v klubech, kde to čpělo potem a cigaretovým kouřem, co nejde vyvětrat, filozofickými debatami nad ránem a ranní kocovinou.

Byla to neuvěřitelná zábava, která beze zbytku splnila všechny představy, co jsem o životě v Londýně měla. Lucy ale mlu-

vila pravdu – co se týká chlapů, nebyla situace tak růžová, jak jsem doufala. Ne že by tu byli samí kreténi, to určitě ne. Vcelku byli vlastně naprosto okouzující, a protože jsem v Anglii byla relativně krátce, díky přízvuku na mé škále atraktivity automaticky poskočili o několik příček výš. Okolí Hackney, mého nového domova, se hemžilo mladíky v kostkovaných košilích, s dětinským výrazem, kteří kouřili vlastnoručně balené cigarety. A všichni byli v podstatě zralí ke sklizni.

Byl tu ale problém. Když jsem jim na rovinu řekla, že nehledám nic vážného a nechci se vázat, odmítali mi věřit. V hloubi duše si mysleli, že je to z mé strany promyšlená lest, nastražená past, do které mají padnout a uvíznout pak na doživotí v předměstském životě naplněném věrností. Jeden po druhém vzdycky po pár týdnech zmizel někam do noci a nikdo ho už nikdy neviděl. Začínala jsem si myslet, že to všechno беру za špatný konec. Tím, že upřímně řeknu, co hledám (nebo teda spíš co nehledám), se nějak záhadně v každém chlapovi v Londýně spustí nával paniky. Rozčilovalo mě to a považovala jsem to za trestuhodné mrhání sexuálními potenciálem.

A pak jsem potkala Adriana.

Stalo se to na vánočním večírku, kde byla spousta lidí, které jsem vůbec neznala. Do té doby jsem neměla ponětí o britské tradici vánočních večírků, kdy se všichni opíjejí do němoty, předvádějí si navzájem spodní prádlo a muchlují se s někým naprosto nepřijatelným. Skočila jsem do toho ale po hlavě a dala si závazek, že jich obrazím co nejvíc. A tak jsem skončila s partou bývalých spolužáků mé kolegyně Cathryn někde v centru Kensal Rise, kde každoročně pořádali třídní sraz. Dorazila jsem vybavená krabičkou lehkých marlborek, na sobě top, který předstíral šaty.

Jeho pečlivě vyčesaného kohouta jsem viděla přes celou místnost a kývla jsem na Cathryn.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se, když jsem jí dolévala.

„Koho myslíš?“ odpověděla. Zakryla si skleničku rukou a hlavou nevěřícně kývla směrem k brýlatému předmětu mé pozornosti.

„Jo, ten co vypadá jak Jonathan z New Kids. Kdo to je?“

„Ten s brýlemi? To je Adrian.“

„Adrian, fajn. Ale co je zač?“

„No, ve škole jsem ho nesnášela. Je strašně namyšlený. Myslím, že se chtěl stát novinářem. Co vím, tak dělá pomocného redaktora v Sunderlandu, ha ha.“

„Dobře, a teď je tady a mně se ty jeho brýle líbí. Zkusím na něj udělat oči.“

„To myslíš vážně? Na Adriana Deana?“

„Šmarjá. Jasně, Adriana Deana. Nechci, abys na něj dělala oči TY!“

Oči udělaly dojem a brzy mě poprosil o cigaretu. Kouřili jsme spolu v uličce za barem a náš dech se mísil s kouřem a my jsme se na sebe culili. Před půlnocí mě políbil. Ve dvě jsme seděli v taxíku na cestě ke mně domů.

Následovaly tři skvělé měsíce plné sexu, kdykoli se mi zachtělo, s člověkem, se kterým mi nevadilo trávit čas předtím ani potom – přesně to jsem si přála. A pak přišlo to hloupé ráno, kdy jsem v návalu postkoitální dobré vůle udělala onu osudovou chybu a usmažila jsem chlapovi vejce.

Dokonce i Adrian, o kterém jsem si myslela, že mi rozumí, došel k názoru, že se ho snažím zkrotit.

Myslela jsem si, že seznamování a chození má být snadné, že by to snad mohla být i zábava.

Jistě, nikdy jsem nebyla extra velká svůdnice, ale na škole jsem problémy neměla. Najednou mi však došlo, že moje momentální sváděcí postupy začínají selhávat. Potřebuju poradit.

A pak se začal rýsovat plán.

Vzpomněla jsem si na všechny ty články v dívčích časopisech jako *Deset způsobů, jak ho získat*, které jsem četla jako pubertáčka. Všechny si byly zoufale podobné a radily, že máte sdílet jeho zájmy („Jestli je blázen do aut, zkus si udělat opravářský kurz.“), flirtovat jak šílená („Napiš na lísteček dotaz, jestli má na sobě slipy, nebo boxerky, a tajně mu ho pošli při tělocviku!“) a vůbec přizpůsobit celou svou osobnost a vzhled tomu, co patnáctiletý kluk čeká od své holky. A závěrečná rada číslo deset vždycky zněla: „Buď prostě svá!“ Nikdy jsem ale nepochopila, jak to teda provést, když mi mají romanticky vlát vlasy a zároveň se mám ohánět francouzským klíčem. Patnáctiletý kluk si ale ve finále stejně vybere blondýnu, co má velká prsa. Ani jedno nemám a nikdy mít nebudu (což celkem trefně vystihuje, kolik jsem toho v pubertě narandila).

Přemýšlela jsem o návodech, jak někoho ulovit, určených dospělým ženám. Opravdu jen kopírují seznamy top 10 v dívčích časopisech? Slibovaly, že vám pomůžou najít správného muže, ať to stojí, co to stojí, ale opravdu by ty jejich rady fungovaly? Nebo bych vypadala jako cvok? A co je nejdůležitější – zajistilo by mi dodržování těch pravidel častý sex s muži, kteří nejsou vyloženě psychopati? Ta představa mě nadchla. Začnu se každý měsíc řídit jinou příručkou a výsledky si budu zapisovat do deníku (do toho-to!) za účelem zachování záznamů o vědecké činnosti pro budoucí generace. Bude to sociologický experiment. Páni, za pár měsíců vědecké práce ze mě bude věhlasná antropoložka světového formátu! No, možná ne tak docela, ale zajímavé to bude určitě. Roz-

hodně zajímavější než strašit chlapy omeletou a nechat se odkopnout do autu kvůli debilnímu fotbalu.

Hned jsem napsala Lucy.

Já: Už jsi někdy randila podle příručky?

Lucy: Proč?

Já: Jen se ptám.

Lucy: Proč se ptáš?

Já: Tak mi to prozradí!

Lucy: Možná.

Já: Možná?

Lucy: Možná. Jo. Je to smutný?

Já: Možná.

Lucy: Jdi do háje!

Já: A co to bylo za knihu?

Lucy: *Pravidla*. Neodsuzuj mě. Byla jsem na dně.

Já: Nic nehodnotím. Mám plán! Řeknu ti ho, až se vrátím. Pa.

Hned jsem běžela do svého oblíbeného knihkupectví, obchůdku vmáčknutého za stanicí metra v Jižním Kensingtonu. Majitelem byl milý, příjemný pán s bílými vlasy a se silným irským přízvukem. Stal se z něj jeden z mých nejmilejších lidí v Londýně. Vždycky mi podával nějaké báječné knížky a něco o nich nesrozumitelně bručel. Ten obchod byl kouzelný sám o sobě – všechno takové úhledné a útulné, nahoře v podkroví police na přečtené knihy. Většinu přestávek na oběd jsem strávila schoulená tam a hledala jsem pod střešou skryté poklady.

Dorazila jsem deset minut po zavírací hodině, ale dveře byly ještě otevřené. Viděla jsem majitele, jak se motá uvnitř a pečli-

vě vyskládává na stůl svazky polské poezie a k tomu si prozpěvuje písničku z rádia.

Privítal mě přátelským úsměvem a zabručel něco, co asi měl být pozdrav.

„Co pro vás můžu udělat, zlato?“ zeptal se. „Chcete něco dalšího od Jane Austenové? Nebo snad Thackerayho?“ Začal z polic vytahovat knihy a dávat mi je na hromadu jako obvykle.

„Ne, Hamishi, děkuju vám. Dneska vlastně hledám něco trochu jiného. Nemáte nějaké příručky pro osobní rozvoj?“

„Ale zlato, vy nevypadáte, že byste k osobnímu rozvoji potřebovala nějaký návod! A k čemu to má být, něco do domácnosti? S tím by vám měl pomoci nějaký šikovný mužský!“

„To zrovna ne.“ Šmarjá, to je trapas.

„Hledám něco o... vztazích mezi muži a ženami. Potřebuju pomoc se seznamováním.“

Opřel se o hůl, narovnal se a mile se na mě usmál. „To si určitě vymýšlíte. Jste krásná slečna. Vsadím se, že se chlapi předhánějí, s kým si vyrazíte dřív.“

„To ani ne,“ zamumlala jsem. „Já to mám totiž pro výzkum. V rámci vědecké práce.“ Snažila jsem se mluvit přesvědčivěji, než jsem se zrovna cítila.

„Mělo mě to hned napadnout! Vždyť přece pracujete v Přírodopisném muzeu, že. Myslím, že nějaké takové knihy mám uložené vzadu v podkroví. Běžte se tam klidně podívat a zavolejte na mě, kdybyste nemohla nic najít, já bych tam pak zašel za vámi.“

Poděkovala jsem mu a vyběhla po schodech do podkrovní místnosti, která byla až ke krovům nacpaná komínky použitých knih. Našla jsem ten správný kout, sfoukla prach a jala se zkoumat názvy. *Muži jsou z Marsu, Až tak moc tě nežere, Proč*

muži milují potvory... Milý pan Hamish měl opravdu slušný výběr.

Zaslechla jsem, jak si odkašlal a zavolal nahoru: „Zlato, moc se omlouvám, ale v hospodě mi stydne židle...“

„Už běžím!“ zavolala jsem.

Mám to! Vytáhla jsem knížku z komínku a seběhla dolů po schodech, v jedné ruce vítězoslavně třímajíc knihu a v druhé desetilibrovku.

Vrátila jsem se domů s výtiskem *Tajných pravidel* v ruce a vysvětlovala jsem Lucy svůj plán.

Chvilku se odmlčela, můj rafinovaný vědecký projekt dal jejím mozkovým závitům očividně zabrat.

„Zlato, jsi praštěná?“ vykřikla. „Ty chceš brát svůj milostný život jako experiment?“

„Přesně tak.“

„Ale... to je úchylný! A co když někoho budeš vídat dýl než jen měsíc?“

„Tak tomu moc nevěřím, ale kdyby k tomu náhodou došlo, tak budu muset změnit taktiku a přejít k jiné příručce! Takže moje chování se DRAMATICKY ZMĚNÍ a já zdokumentuju, jaký dopad to na něj bude mít!“

„A co když ti ta knížka bude radit něco fakt divného? Co když tam bude napsáno, že se máš u sexu nechat počurat? Nebo provádět japonskou bondáž nebo tak něco?“

„Lucy, tohle je seznamovací příručka, ne laciné porno.“

Sevěřela mi paži. „Lolo, já jsem slyšela, že v některých takových příručkách stojí...“ významně nadzvedla obočí, „že si máš odepřít sex!“

Nasadila jsem výraz zenové buddhistky. „Budu prostě muset využít zásob své vnitřní síly.“

„Hmm.“ Bylo mi jasné, že přemýšlí. V očích se jí najednou rozsvítily jiskřičky. „A co když se do některého z objektů svého studia zamiluješ? Co pak?“

Obrátila jsem oči v sloup. „Těchhle zamilovaných pitomostí mám do konce života dost. Tohle je, milá zlatá, boj za pokrok všech nezadaných žen na celém světě!“

„V tom případě do toho jdu!“ vykřikla a společně jsme pozvedly skleničky, abychom si připily.

„Na vědu!“